

Επί του θέματος, με τις ευχές μου για Καλές Γιορτές! Κ.Π.
<https://www.youtube.com/watch?v=ItUN7yVZdp4>

Εφημερίδα Τοίχου του Τμήματος Ένταξης
του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

**Οι δικοί μου Μετανάστες.
Το Σχολείο της Ζωής μας Χωράει Όλους...**

τ. 258 18-12-2021

18/12/2021 Παγκόσμια Ημέρα Μεταναστών

Φίλοι, η ζωή μας έχει ρίζες, μακρινές... Να οι δικές μου ...

Η μητέρα μου, η Πελαγία, έφυγε από την Κρήτη, πριν τα 18 της, προ 80 περίπου ετών. Άφησε την αγαπημένη πατρίδα της, αποχαιρέτισε την πολυπληθή οικογένειά της με κρύα καρδιά, άφησε το σπίτι της για να ζήσει πιο «άνετα» με θείους και θείες στη μεγάλη Αθήνα...

Πάντα μου έλεγε με συγκίνηση αυτήν την ιστορία!

Ο πατέρας της, ένας Κρητικός «με τα σούλα του», όταν έμαθε πως το αργοκίνητο καράβι λόγω φουρτούνας δεν είχε τελικά φύγει από το λιμάνι εκείνο το βράδυ, που είχε βγάλει το εισιτήριό της μαζί με τους θείους ... δεν άντεξε στον χωρισμό και... Να τι έπραξε...

Με πρόφαση να της δώσει το χτένι της, που το είχε αφήσει στο σπίτι... και με τα χίλια βάσανα (πάνω σε γαϊδουράκι) πήγε και την ξαναπήρε για άλλη μια φορά στην αγκαλιά του. Της έλεγε: «Είσαι το λουλούδι μου, η Βιόλα μου!» κι έκλαιγε...

Η αγκαλιά εκείνης της στιγμής της έδωσε το κουράγιο να αντέξει στα πρώτα δύσκολα βήματα στο «ξένο» περιβάλλον που «όφειλε» να προσαρμοστεί και να ανθίσει...

Έζησε καλά, σπούδασε, δούλεψε, γνώρισε τον πατέρα μου έκανε την οικογένειά της. Αφιερώθηκε... Ήταν πολύ ευγνώμων για όλα αυτά - και τα εύκολα και τα δύσκολα!

Όταν μας πήγαινε, εμένα και την αδερφή μου, στην ιδιαίτερη πατρίδα της, για καλοκαιρινές διακοπές έλαμπε από Ευτυχία!

Πάντα όμως, όταν κάτι μας εμπόδιζε να πάμε στην Κρήτη, όπως συνηθίζαμε -ακόμα και στις τελευταίες μέρες της ζωής της- ρωτούσε με λαχτάρα : «Πότε θα πάμε στο σπίτι μας;»...

Ο πατέρας μου πάλι, από την άλλη άκρη της Ελλάδας, τη Θράκη, στα 18 του, άφησε τους γονείς του, το σπίτι του για να μείνει στην Αθήνα με το θείο του και να βρει μια «καλύτερη τύχη»... Μπήκε στο τραίνο -που το έλεγαν τότε «Μουντζούρη» λόγω της κάπνας που άφηνε πίσω του – και διέσχισε για ώρες πολλές όλη την Ελλάδα. Με μια βαλίτσα όνειρα ... Η εσωτερική Μετανάστευση ήταν τότε ο κανόνας! Βρέθηκε στην Αθήνα όπου τα κατάφερε κι έγινε άξιος στη δουλειά του και ακέραιος ως σύζυγος, πατέρας και φίλος...

Ο ίδιος, όταν εγώ πια μεγάλωσα κι έγινα δάσκαλος, μου είχε εξομολογηθεί κάτι που τον είχε τραυματίσει ανεπανόρθωτα...

Όταν -ως νέο κι άβγαλτο παιδί- πρωτοπάτησε το πόδι του στη μεγάλη πόλη, κάποιιοι τον χαρακτήριζαν απροκάλυπτα «Θρακιώτη και Τουρκόσπορο». Το έφερε βαρέως και δε μίλούσε για αυτό. Δεν ήξερε πολλά γράμματα. Αγωνιζόταν για μια καλή ζωή για όλους. Αυτό το ήξερε από πρώτο χέρι.

Δυο ξεχωριστές εικόνες έχουν μείνει στη μνήμη μου για τον πατέρα μου... Όταν πήγαμε πρώτη φορά στο σπίτι μιας ηλικιωμένης θείας του – εγώ πρέπει να ήμουν 9-10 χρονών. Μια θεία από το πουθενά;... Είχα αγωνία και χαρά μαζί!... Μετά τις πρώτες συστάσεις και το κέρασμα (γλυκό του

κουταλιού ήταν, «καΐσυ»)... ο πατέρας άρχισε να μιλάει με σχετική άνεση στη γηραιά συγγενή του σε μια ακατάληπτη για εμένα γλώσσα. Για λίγο τα έχασα... αλλά μετά άρχισα να νιώθω υπερηφάνεια που ο μπαμπάς μου ήταν ασπούδαστος με «πολύγλωσσος»...

Βγήκαμε από την επίσκεψη και μου εξήγησε στη σχετική φλέγουσα ερώτησή μου... «Τότε, στα μέρη εκείνα... εκεί που μεγάλωνα ήταν απόλυτα φυσιολογικό να παίζουμε τα τουρκόφωνα και τα ελληνόφωνα παιδιά, μαζί και ειρηνικά, στις γειτονιές... Έτσι αν και η μητρική μου, και η επίσημη γλώσσα στα σχολεία που πήγα, ήταν η Ελληνική, πάνω στα παιχνίδια έμαθα καλά, στην πράξη, και την τουρκική!...»

Μία, η γλυκιά γλώσσα της μάνας, μία, η παγκόσμια γλώσσα του παιχνιδιού και μία η γλώσσα των γειτόνων και των φίλων. Πλούσιες όλες... μα κάποιες ξεθώριαζαν αργά... Έτσι πορευόταν...

Πολύ μετά... Συνταξιούχος ο πατέρας! Καλοστεκούμενος! Τα πρωινά έβγαине να βοηθήσει εθελοντικά ένα μάστορα, φίλο του από τα παλιά, πολύ νεώτερό του. Ήταν πρόθυμος πάντα να δουλεύει, να συντρίχει, να προσφέρει.

Τα απογεύματα πήγαινε να καθίσει, να δει κόσμο, στην πλατεία που ήταν κοντά στο σταθμό του ηλεκτρικού τρένου, στα Κάτω Πατήσια... Τώρα το λέμε είσοδο στο Μετρό 1, τότε λέγαμε 'Πάω στη «Γέφυρα!»... Δεν ήταν ο πατέρας άνθρωπος των καφενείων...

Η μνήμη μου έχει κρατήσει κι αυτήν την εικόνα: Περνάω ως επαγγελματίας από εκεί τρέχοντας να πάω στις δουλειές μου... Τον βλέπω και βαδίζω για λίγο δίπλα του. Ακούω έναν από την Αφρική σε ένα πάγκο αυτοσχέδιο με μπιγλιμπιδία να τον χαιρετάει εγκάρδια... «Γεια σου Αντρέας!». Δυο βήματα πιο κάτω κι άλλος μικροπωλητής «από τον Πόντο» του σφίγγει το χέρι ... Πιο πέρα και άλλος... και άλλος...

Δέκα βήματα κάναμε... δέκα χαιρετισμούς έλαβε ο πατέρας μου... Τον άφησα και έφυγα να προλάβω το τρένο και τις υποχρεώσεις μου...

Το βράδυ που γύρισα έτρωγε το φαγητό του... Τον πλησίασα και του έκανα παρατήρηση...

«Βρε πατέρα! Τι είναι όλοι αυτοί οι ξένοι άνθρωποι που πουλάνε παράνομηπραμάτεια για να μην πω ότι είναι παράνομοι και οι ίδιοι... Και σε χαιρετούν κιόλας με το όνομά σου, όλοι; ... Από πού κι ως πού;»

Πολύ ήρεμα μου είπε: «Κυριάκο, είναι άνθρωποι από άλλα μέρη. Μακρινά... Είναι τώρα εδώ στην πλατεία δίπλα στο παγκάκι που βγαίνω να πάρω αέρα... Πήρα μια δυο φορές κάτι από τον πάγκο τους... Γνωρίστηκα... Τους είδα να τους κυνηγάει η αστυνομία. Θέλουν να βγάλουν το ψωμί τους...» Τον άκουγα με την καρδιά μου να φτερουγίζει... «Μερικές φορές -όταν πάνε στο καφενείο για τουαλέτα- προσέχω για 5 λεπτά εγώ τον πάγκο τους... Είναι φίλοι...»

Με έπιασαν τα κλάματα...

Αυτά από μένα! Πείτε εσείς τώρα !... Κυριάκος Περβανάς (Τ.Ε.)